

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 5 listopada 2020 r.

III SA/Wa 2601/19

Zwiń/Rozwiń tezy

autoTEZA

Nowość

Wyrokiem tym nie jest objęte wymóg wynikający z § 1 pkt 8 rozporządzenia, gdzie schorzeniem uzasadniającym to obniżenie jest przewlekła choroba (...) i powinno być zaświadczenie lekarza specjalisty, z którego jednoznacznie powinno wynikać, że mamy do czynienia ze schorzeniem tego rodzaju. Słusznie zatem organy wskazywały, że z przedłożonego orzeczenia o niepełnosprawności nie wynika, że choroba pracownika ma charakter przewlekły. Powyższej oceny nie zmienia wskazane orzeczenie TK bowiem odnosi się ono do wydawanych orzeczeń o niepełnosprawności a nie wymogu wynikającego z § 1 pkt 8 rozporządzenia. Powtórzyć należy, że uzasadnieniem obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy o rehabilitacji jest między innymi udokumentowanie posiadania przez pracownika schorzenia w postaci przewlekłej choroby (...).

autoTEZA

Nowość

Sąd zauważa w tym miejscu, że zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 8 oraz ust. 2 pkt 9 rozporządzenia z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003 r. Nr 139, poz. 1328) orzeczenie o niepełnosprawności oraz orzeczenie o stopniu niepełnosprawności zawierają między innymi symbol przyczyny niepełnosprawności, w tym także wymieniony w § 32 ust. 2 pkt 2 symbol (...) oznaczający choroby (...). Zatem orzeczenie o niepełnosprawności i jego stopniu winny wskazywać jako jedną z przyczyn niepełnosprawności chorobę (...). Natomiast uzasadnieniem obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy o rehabilitacji jest między innymi udokumentowanie posiadania przez pracownika schorzenia w postaci przewlekłej choroby (...). W ocenie Sądu, użycie przez prawodawcę w przywołanych przepisach odpowiednio terminów

"choroba (...)" oraz "przewlekła choroba (...)" oznacza, że nie są to pojęcia tożsame, a drugi z nich jest pojęciem zakresowo węższym niż pierwszy.

autoTEZA

Nowość

Zatem w świetle przywołanych wyżej przepisów wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych pozwalający na zwolnienie pracodawcy od obowiązku wpłat, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji może zostać obniżony wyłącznie w sytuacji, gdy pracodawca ten zatrudnia osoby posiadające schorzenia wymienione w rozporządzeniu. Jednym z rodzajów schorzeń, o których wyżej mowa są przewlekłe choroby psychiczne (§ 1 pkt 8).

autoTEZA

Nowość

Naruszenie polega na tym, że obowiązek umieszczania w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności symbolu "(...)" powinien być przewidziany w ustawie, a nie wyłącznie w rozporządzeniu. Wyroki Trybunału Konstytucyjnego, co do zasady, działają na przyszłość. Dlatego też niniejszy wyrok, powodujący uchylenie § 13 ust. 2 pkt 9 w związku z § 32 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z 2003 r., oznacza zakaz zamieszczania w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności symbolu "(...)". Niniejszy wyrok nie ma natomiast bezpośredniego znaczenia dla już wydanych orzeczeń zawierających taki symbol.

autoTEZA

Nowość

W ocenie Sądu, brzmienie przepisu art. 2a ust. 4 ustawy o rehabilitacji, nie pozostawia wątpliwości, że datą początkową, od której pracodawca może wliczać pracownika do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych o szczególnych schorzeniach jest dzień przedstawienia pracodawcy dokumentu potwierdzającego występowanie u pracownika takiego szczególnego schorzenia.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Anna Zaorska.

Sędziowie Asesor, WSA: Konrad Aromiński (spr.), Włodzimierz Gurba.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 listopada 2020 r. sprawy ze skargi P. P.U.H sp. z o.o. w restrukturyzacji z siedzibą w K. na decyzję Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z dnia (...) września 2019 r. nr (...) w przedmiocie określenia wysokości zobowiązania oraz nadpłaty z tytułu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych za październik i listopad 2014 r. oddala skargę

Uzasadnienie faktyczne

Przedmiotem skargi złożonej do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przez (...) Sp. z o.o. w restrukturyzacji (dalej: "Skarżąca", "Strona",) jest decyzja Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej (dalej: "Minister", "Organ odwoławczy") z dnia (...) września 2019 r. utrzymująca w mocy decyzję Prezesa Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (dalej: "Prezes Zarządu PFRON") z dnia (...) października 2017 r.

Zaskarżona decyzja została wydana w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy.

W dniu 9 maja 2017 r. Strona złożyła korekty miesięcznych deklaracji na PFRON (DEK-I-0) za październik 2014 r. i listopad 2014 r.

Prezes Zarządu PFRON postanowieniem z dnia (...) czerwca 2017 r. wszczął wobec Strony postępowanie mające na celu określenie wysokości zobowiązań z tytułu wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (dalej: "PFRON") za ww. okres. Następnie decyzją z dnia (...) października 2017 r. określił Stronie wysokość zobowiązań z tytułu wpłat na PFRON za październik i listopad 2014 r. w kwocie 15 621 zł, a nie jak w korektach deklaracji DEK-I-0 za ww. okres wykazała Strona, w kwocie 12 581 zł. W ww. decyzji Prezes Zarządu PFRON stwierdził również wysokość nadpłaty za październik i listopad 2014 r. w kwocie 3 041 zł.

Od powyższej decyzji Strona złożyła odwołanie w zakresie określającym zobowiązanie w ww. kwotach oraz w części nieuwzględniającej nadpłaty za ww. okres w wysokości 6081 zł.

Strona zarzuciła istotne naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść decyzji, a mianowicie:

- art. 122, art. 187 § 1, art. 191 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm., dalej: "O.p.") w zakresie przekroczenia granic swobodnej oceny zgromadzonego w tym postępowaniu materiału dowodowego;

- art. 21 § 3 i art. 72 § 1, art. 73 § 1 ust. 2 i art. 74a O.p. w zakresie zawyżonego określenia wysokości zobowiązania z tytułu wpłat na PFRON i tym samym zaniżonego określenia należnej kwoty nadpłat;

- art. 2a ust. 4 i art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1172, z późn. zm., dalej: "ustawa o rehabilitacji").

Strona zarzuciła bezpodstawnie nieuwzględnienie, że niepełnosprawność pracownika Pana W. A. jest schorzeniem szczególnym. Strona wskazała, że w orzeczeniach ww. pracownika o stopniu niepełnosprawności z dnia (...) sierpnia 2014 r. i (...) maja 2015 r. Miejski Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B. stwierdził, że niepełnosprawność spowodowana chorobą (...), istnieje od (...) maja 2013 r., natomiast ustalony stopień niepełnosprawności od (...) lipca 2014 r.

Minister decyzją z dnia (...) września 2019 r. utrzymał w mocy ww. decyzję Prezesa Zarządu PFRON.

Minister wskazał, że w przedmiotowej sprawie Strona przedstawiła orzeczenia Pana W. A. wystawione przez Miejski Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności z dnia: (...) sierpnia 2014 r., (...) maja 2015 r., (...) czerwca 2017 r. oraz (...) lipca 2019 r. wystawione z symbolem (...) co oznacza choroby (...), oraz zaświadczenie lekarskie z dnia 7 kwietnia 2017 r. wydane przez lekarza (...), z którego wynika wystąpienie szczególnego schorzenia. Zaświadczenie to jednak zgodnie z art. 2a ust. 1 oraz ust. 4 ustawy o rehabilitacji nie mogło zostać uwzględnione, podobnie jak zaświadczenie przedstawione Prezesowi Zarządu PFRON z dnia 7 czerwca 2017 r. (data wpływu do pracodawcy 12 czerwca 2017 r.) w prowadzonym postępowaniu dotyczącym października i listopada 2014 r., gdyż zostały wystawione przez lekarza dopiero w 2017 r. Zgodnie z ww. przepisem dopiero od przedstawienia pracodawcy dokumentów potwierdzających wystąpienie schorzeń szczególnych pracodawca może wliczyć taką osobę do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych z tego typu schorzeniami.

W postępowaniu odwoławczym Strona poza ww. dokumentami przedstawiła orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia (...) lipca 2016 r. wydane wobec Pana W. A., które wcześniej niż ww. zaświadczenia w uzasadnieniu stwierdziło, że schorzenie ma charakter przewlekły. Z daty wpływu wynika, że dokument ten został przedstawiony Stronie dopiero 19 marca 2018 r., zatem nie może mieć wpływu na wyliczenie zobowiązania za wcześniejszy okres, zgodnie z ww. przepisem art. 2a ust. 1 i 4 ustawy o rehabilitacji. Minister nie kwestionował stanu zdrowia stwierdzonego przez lekarza specjalistę, a jedynie okoliczność nieudowodnienia posiadania takiego zaświadczenia przez Stronę, w czasie którego dotyczy decyzja.

Jak zauważył Minister Strona przed złożeniem korekt deklaracji w dniu 9 maja 2017 r. sama nie była przekonana o charakterze choroby, skoro pierwotne deklaracje DEK-I-0, złożone w wymaganym terminie, nie uwzględniały, że ww. pracownik posiada schorzenia szczególne. Wedle Ministra nie ma podstaw, aby Strona w okresie objętym decyzją mogła skorzystać z obniżenia wskaźnika zatrudnienia na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy o rehabilitacji w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 września 1998 r. w sprawie rodzajów schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych oraz sposobu jego obniżania.

Zdaniem Ministra, nie może uznać, że zaświadczenia lekarskie wydane wobec Pana W. A. w dniu (...) kwietnia 2017 r. i (...) czerwca 2017 r., tj. kilka lat po okresie, którego dotyczy decyzja wywołują skutki prawne. Skutków takich nie może wywołać również orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, dostarczone do Strony dopiero w dniu 19 marca 2018 r.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie Skarżący sformułował żądanie uchylenia w całości zaskarżonej decyzji i poprzedzającej ją decyzji Prezesa Zarządu PFRON w części określającej wysokość zobowiązania za miesiące październik i listopad 2014 r. oraz części nieuwzględniającej nadpłatę, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ odwoławczy, a także o zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Strony, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Zaskarżonej decyzji Skarżący zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 2a ust. 1 i ust. 4 w związku z art. 21 ust. 1 i ust. 2 oraz niezastosowanie do stanu faktycznego przepisu ust. 4 art. 21 ustawy o rehabilitacji oraz naruszenie materialnego przepisu art. 72 § 1 ust. 1, oraz przepisów postępowania art. 73 § 1 ust. 2, art. 74a O.p. zakresie orzeczenia wysokości nadpłaty z uwagi na naruszenie przepisów postępowania zawartych w art. 121, art. 122, art. 187 § 1 i art. 191 O.p.

Zdaniem Skarżącej na podstawie art. 2a ust. 1 w zw. z art. 2a ust. 4 i w zw. z art. 21 ust. 7 ustawy o rehabilitacji oraz w zw. z § 1 pkt 8 rozporządzenia z 1998 r. osobę chorującą na chorobę (...) wlicza się do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych nie tylko poczynwszy od dnia przedstawienia pracodawcy orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność ale także od dnia przedstawienia pracodawcy dokumentów potwierdzających wystąpienie u pracownika tegoż schorzenia.

Skarżąca oparła swoje twierdzenia na wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 czerwca 2018 r. sygn. akt SK 19/17. W związku z czym uznała, że jeżeli orzeczenia o niepełnosprawności zawierają datę wcześniejszą, niż data zaświadczenia lekarskiego, to ma prawo korzystać przy obliczeniu należnych wpłat na rzecz PFRON z uregulowania wynikającego art. 21 ust. 4 ustawy o rehabilitacji, od daty tych zaświadczeń.

Skarżąca zarzuciła, że Prezes Zarządu PFRON a następnie Minister wydając decyzje w przedmiocie określenia wysokości wpłat dokonały błędnej, wybiórczej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego czym naruszyły w istotny sposób art. 187 § 1 i art. 199 O.p. Dowolna ocena zaoferowanych przez Skarżącą dowodów w postaci orzeczeń komisji lekarskich oraz dodatkowo zaświadczenia, spowodowała naruszenia art. 121, art. 122 O.p. stanowiących naczelne zasad prowadzenia postępowania.

Minister w odpowiedzi na skargę podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie skargi.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga nie jest zasadna.

Sąd, dokonując kontroli legalności wydanych w sprawie decyzji organów administracyjnych obu instancji, stwierdza, że odpowiadają one prawu.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do oceny, czy prawidłowe jest zaliczenie do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych o szczególnych schorzeniach pracownika - Pana W. A. za okresy od października do listopada 2014 r., a w konsekwencji, czy prawidłowo, w związku z zatrudnianiem tego pracownika, Skarżącą prawidłowo skorygowała zobowiązanie za

ww. okres uwzględniając go przy obniżeniu wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, od którego liczone są wpłaty pracodawcy na PFRON.

Kwestia sporna de facto dotyczy ustalenia jakie dokumenty winien posiadać podmiot, na którym ciąży obowiązek wpłat na PFRON, w celu wykazania występowania u swoich pracowników schorzeń wymienionych w § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 września 1998 r. w sprawie rodzajów schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych oraz sposobu jego obniżania (Dz. U. z 1998 r. Nr 124, poz. 820, dalej: "rozporządzenie"), uprawniających do stosowania preferencyjnego wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych na podstawie art. 21 ust. 4 ustawy o rehabilitacji.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji, pracodawca zatrudniający co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy jest obowiązany, z zastrzeżeniem ust. 2-5 i art. 22, dokonywać miesięcznych wpłat na Fundusz, w wysokości kwoty stanowiącej iloczyn 40,65% przeciętnego wynagrodzenia i liczby pracowników odpowiadającej różnicy między zatrudnieniem zapewniającym osiągnięcie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości 6% a rzeczywistym zatrudnieniem osób niepełnosprawnych. Ustęp 2 powyższego artykułu stanowi natomiast, że z wpłat, o których mowa w ust. 1, zwolnieni są pracodawcy, u których wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych wynosi co najmniej 6%. Przy czym wskaźnik ten może zostać obniżony w razie zatrudnienia osób niepełnosprawnych ze schorzeniami szczególnie utrudniającymi wykonywanie pracy (art. 21 ust. 4), a rodzaj takich schorzeń określony został w powoływanym już rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 września 1998 r. w sprawie rodzajów schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych.

Zgodnie z treścią § 1 rozporządzenia do schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych zalicza się:

- 1) chorobę Parkinsona;
- 2) stwardnienie rozsiane,
- 3) paraplegię, tetraplegię, hemiplegię,
- 4) znaczne upośledzenie widzenia (ślepotę) oraz niedowidzenie;

5) głuchotę i głuchoniemotę,

6) nosicielstwo wirusa HIV oraz chorobę AIDS,

7) epilepsję;

8) przewlekłe choroby psychiczne,

9) upośledzenie umysłowe,

10) miastenię,

11) późne powikłania cukrzycy.

Zatem w świetle przywołanych wyżej przepisów wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych pozwalający na zwolnienie pracodawcy od obowiązku wpłat, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o rehabilitacji może zostać obniżony wyłącznie w sytuacji, gdy pracodawca ten zatrudnia osoby posiadające schorzenia wymienione w rozporządzeniu. Jednym z rodzajów schorzeń, o których wyżej mowa są przewlekłe choroby psychiczne (§ 1 pkt 8).

Zgodnie natomiast z art. 2a ust. 1 ustawy o rehabilitacji, osobę niepełnosprawną wlicza się do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych począwszy od dnia przedstawienia pracodawcy orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność. Przepis ten stosuje się odpowiednio do dokumentów potwierdzających wystąpienie schorzeń uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy o rehabilitacji (art. 2a ust. 4 tej ustawy).

W ocenie Sądu, brzmienie przepisu art. 2a ust. 4 ustawy o rehabilitacji, nie pozostawia wątpliwości, że datą początkową, od której pracodawca może wliczać pracownika do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych o szczególnych schorzeniach jest dzień przedstawienia pracodawcy dokumentu potwierdzającego występowanie u pracownika takiego szczególnego schorzenia.

Zdaniem Sądu, z powyższych regulacji wynika zatem, że:

- posiadanie przez pracownika schorzeń wymienionych w § 1 rozporządzenia, uzasadniających obniżenie wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, winno zostać udokumentowane stosownym orzeczeniem lub zaświadczeniem lekarza specjalisty,
- obniżenie tego wskaźnika następuje począwszy od dnia przedstawienia pracodawcy tego orzeczenia.
- należy odróżnić należy udokumentowanie niepełnosprawności pracowników celem wliczania do stanu zatrudnienia osób niepełnosprawnych od udokumentowania wystąpienia u pracowników schorzeń pozwalających pracodawcy na obniżenie wskaźnika, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy o rehabilitacji.

Przy czym z treści powołanych przepisów Sąd wywodzi także, że dla samego obniżenia wskaźnika, pracodawca musi dysponować dokumentami potwierdzającymi wystąpienie konkretnych schorzeń i może być to dowolny dokument, który takie schorzenie wiarygodnie potwierdzi (prawomocne wyroki WSA w Warszawie z dnia: 22 maja 2019 r., sygn. akt III SA/Wa 2752/18 oraz 22 marca 2019 r. III SA/Wa 1630/18, CBOSA).

Sąd zauważa w tym miejscu, że zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 8 oraz ust. 2 pkt 9 rozporządzenia z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2003 r. Nr 139, poz. 1328) orzeczenie o niepełnosprawności oraz orzeczenie o stopniu niepełnosprawności zawierają między innymi symbol przyczyny niepełnosprawności, w tym także wymieniony w § 32 ust. 2 pkt 2 symbol (...) oznaczający choroby (...). Zatem orzeczenie o niepełnosprawności i jego stopniu winny wskazywać jako jedną z przyczyn niepełnosprawności chorobę (...). Natomiast uzasadnieniem obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy o rehabilitacji jest między innymi udokumentowanie posiadania przez pracownika schorzenia w postaci przewlekłej choroby (...). W ocenie Sądu, użycie przez pracodawcę w przywołanych przepisach odpowiednio terminów "choroba (...)" oraz "przewlekła choroba (...)" oznacza, że nie są to pojęcia tożsame, a drugi z nich jest pojęciem zakresowo węższym niż pierwszy.

Odnosząc powyższe rozważania do oceny niniejszej sprawy Sąd zauważa, że w znajdujących się w aktach sprawy orzeczeniach o niepełnosprawności pracownika (między innymi orzeczeniu z dnia (...) sierpnia 2014 r.) została wskazana jako przyczyna niepełnosprawności choroba (...) (symbol (...)). Jednakże w orzeczeniu tym (podobnie jak i w orzeczeniu z dnia (...) maja 2015 r.)

brak oceny, czy wskazana choroba ma charakter przewlekły. Dlatego też, zdaniem Sądu orzeczenie to, samo w sobie nie mogło być podstawą obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych i nie stanowiło podstawy do złożenia skutecznej korekty miesięcznych deklaracji na PFRON za październik i listopad 2014 r.

W takiej sytuacji należało przedstawić inny dokument potwierdzający wystąpienie u pracownika schorzenia szczególnego. Takim dokumentem, w ocenie Sądu, powinno być choćby zaświadczenie lekarza specjalisty, z którego jednoznacznie powinno wynikać, że mamy do czynienia ze schorzeniem o którym mowa w § 1 rozporządzenia.

Sąd nie podziela zatem stanowiska Skarżącej, co do wadliwego przeprowadzenia postępowania dowodowego przez organy. W ocenie Sądu, z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że Skarżąca, forsuje pogląd, iż do dokonania obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, wystarczyło dysponowanie przez nią jedynie orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności Pana W. A., bowiem pracownik ten jest chory na chorobę (...) od lutego 2013 r., zatem korekta deklaracji dokonana w okresie późniejszym jest zasadna i prawidłowa.

Sąd zauważa, że zarówno Prezes Zarządu PFRON jak i Minister kierowały w tym zakresie do Skarżącej stosowne wezwania. Na etapie postępowania odwoławczego Skarżąca złożyła orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (20 sierpnia 2014 r., 12 maja 2015 r., 14 czerwca 2017 r. oraz 3 lipca 2019 r.) wydane w różnych okresach na rzecz pracownika Pana W. A. W ocenie Sądu, o tym, że pracownik nie przedstawił Skarżącej, za okres składania pierwotnych deklaracji za okresy październik i listopad 2014 r., innych dokumentów (niż orzeczenie o stopniu niepełnosprawności) świadczą same wyjaśnienia Skarżącej, która wskazuje i potwierdza, że tenże pracownik dopiero w 2017 r., przedłożył stosowne zaświadczenia lekarskie lekarza (...) odpowiednio z dnia (...) kwietnia 2017 r. oraz (...) czerwca 2017 r. Z kolei z załączonych do odwołania dokumentów - orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia (...) lipca 2016 r. wydanego wobec Pana W. A., wynikała informacja, że wpłynęło one do Strony w dniu 19 marca 2018 r.

Zarówno z akt sprawy ani z wyjaśnień Skarżącej nie wynika zatem aby takowe zaświadczenie zostało wydane w okresie wcześniejszych lub Skarżący przedstawił pracodawcy dokumentację potwierdzającą, że posiada schorzenie szczególne i wpływ tych dokumentów został wiarygodnie potwierdzony.

Tym samym niezasadne są podniesione w skardze zarzuty naruszenia art. 121, art. 122, art. 187 i art. 191 O.p. Ponadto Sąd nie dopatrzył się również innych istotnych uchybień.

Nie są również zasadne zarzuty naruszenia art. 72 § 1 ust. 1, art. 73 § 1 ust. 2 i art. 74a O.p. w zakresie częściowego nieuwzględnienia nadpłaty, gdyż organy dokonały prawidłowej wykładni przepisów art. 21 w związku z art. 2a ust. 1 i 4 ustawy o rehabilitacji.

Odnosząc się natomiast do przedłożonych zaświadczeń lekarza specjalisty z (...) kwietnia 2017 r. i (...) czerwca 2017 r., które w istocie potwierdza przewlekły charakter choroby (...) pracownika, zauważyć należy, że zaświadczenia te zostały wystawione dopiero w 2017 r. Podobnie przedstawione przy odwołaniu orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia (...) lipca 2016 r. wydane wobec Pana W. A. (data wpływu do Strony 19 marca 2018 r.). W konsekwencji dokumenty te nie mogły być przedstawione pracodawcy w okresie, za który dokonywano obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych (za październik oraz listopad 2014 r.). Tym samym, z uwagi na jednoznaczne brzmienie art. 2a ust. 1 i ust. 4 ustawy o rehabilitacji, zaświadczenie te nie mogły stanowić podstawy do obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w okresach, których dotyczy decyzja.

Ustosunkowując się do argumentacji skargi dotyczącej wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. akt SK 19/17 (opublikowanym w Dzienniku Ustaw z 27 czerwca 2018 r. pod pozycją 1241), w zakresie oceny przedstawionych przez pracownika Skarżącej w okresie jego zatrudnienia i dokonywania wpłat dokumentów, wskazać należy, że w wyroku tym, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że § 13 ust. 2 pkt 9 w związku z § 32 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2015 r. poz. 1110 oraz z 2017 r. poz. 1541) jest niezgodny z art. 47 oraz art. 51 ust. 1, 2 i 5 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Wyrok dotyczył zbadania zgodności § 13 ust. 2 pkt 9 w związku z § 32 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. z 2015 r. poz. 1110) "w zakresie, w jakim przewiduje obligatoryjne zamieszczenie symbolu przyczyny niepełnosprawności, a w konsekwencji rodzaju choroby, w szczególności choroby (...), jako przyczyny niepełnosprawności w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności", z art. 47 w związku z art. 51 ust. 1, 2 i 5 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Z uzasadnienia wyroku wynika, że: sentencja wyroku nie odnosi się do całego § 32 ust. 2 rozporządzenia z 2003 r., lecz wyłącznie do jego punktu 2 zawierającego symbol "(....)". To znaczy, że - z wyłączeniem symbolu "(...)" - moc prawną zachowuje nadal przewidziany w rozporządzeniu z 2003 r. system symboli określających przyczyny niepełnosprawności. Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją § 13 ust. 2 pkt 9 w związku z § 32 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z 2003 r. tylko ze względu na naruszenie zasady wyłączności ustawowej ingerencji w konstytucyjne prawa i wolności jednostki. Naruszenie polega na tym, że obowiązek umieszczania w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności symbolu "(...)" powinien być przewidziany w ustawie, a nie wyłącznie w rozporządzeniu. Wyroki Trybunału Konstytucyjnego, co do zasady, działają na przyszłość. Dlatego też niniejszy wyrok, powodujący uchylenie § 13 ust. 2 pkt 9 w związku z § 32 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z 2003 r., oznacza zakaz zamieszczania w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności symbolu "(...)". Niniejszy wyrok nie ma natomiast bezpośredniego

znaczenia dla już wydanych orzeczeń zawierających taki symbol. Orzeczenia te pozostają w mocy i można się nimi nadal posługiwać w obrocie prawnym. W praktyce, od dnia publikacji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli od 27 czerwca 2018 r., osoba niepełnosprawna nie otrzyma orzeczenia zawierającego symbol niepełnosprawności (...). Stwierdzenie niekonstytucyjności zaskarżonych przepisów powinno skutkować zmianą stanu prawnego. Z niniejszego wyroku wynika, że konstytucyjnie wymagana jest zmiana polegająca na uregulowaniu w ustawie, a nie w rozporządzeniu, obowiązku zamieszczania treści dotyczących danych wrażliwych o stanie zdrowia osób niepełnosprawnych. Nadmienić należy, że w dniu 13 września 2018 r. uchwalono projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1925), wykonującej ww. wyrok Trybunału Konstytucyjnego. Przepisem art. 2 ustawy wprowadzono zmiany do art. 6b ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511 z późn. zm.) wskazując wprost, że obligatoryjnym elementem orzeczenia powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawnością również nie więcej niż trzy symbole przyczyn niepełnosprawności. Oznacza to, że po wejściu w życie ustawy (czyli po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia), powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności będą także uprawnione do umieszczania symbolu przyczyny niepełnosprawności "(...)" w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności. Tym samym na poziomie ustawowym przesądzono merytorycznie treść orzeczenia o niepełnosprawności. Pojęcie symbolu niepełnosprawności zostało zakotwiczone w przepisie materialnym rangi ustawowej, z jednoczesnym delegowaniem sprawy określeń poszczególnych symboli do aktu wykonawczego.

Ponadto ustawa w art. 5 wprowadza przepis przejściowy regulujący sytuację prawną osób niepełnosprawnych orzeczonych w okresie od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego (czyli od dnia 27 czerwca 2018 r.) do dnia wejścia w życie ustawy. Na wniosek osoby niepełnosprawnej, zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, który wydał orzeczenie w tym okresie w ostatniej instancji, po jego uprawomocnieniu, będzie wydawał zaświadczenie potwierdzające, że podstawę zaliczenia do stopnia niepełnosprawności, określonego w tym orzeczeniu, stanowiła choroba (...). Przepisy określają również procedurę wydawania zaświadczeń, w tym tryb odwoławczy. Przedstawienie pracodawcy orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność oraz zaświadczenia, będzie uprawniało pracodawcę do korygowania stanów zatrudnienia, za okresy od dnia przedstawienia orzeczenia. Powyższe rozwiązanie umożliwi skorzystanie z uprawnień wynikających z przepisów art. 22 ust. 1 pkt 2 ustawy o rehabilitacji (udzielania ulg we wpłatach na PFRON) oraz art. 26a ust. 1b ustawy o rehabilitacji (otrzymania zwiększonego miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego) za okres od dnia 27 czerwca 2018 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy (w przypadku pracodawców posiadających odpowiedni wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych, w tym osób ze schorzeniami specjalnym).

Wyrokiem tym nie jest objęte wymóg wynikający z § 1 pkt 8 rozporządzenia, gdzie schorzeniem uzasadniającym to obniżenie jest przewlekła choroba (...) i powinno być zaświadczenie lekarza specjalisty, z którego jednoznacznie powinno wynikać, że mamy do czynienia ze schorzeniem tego rodzaju. Słusznie zatem organy wskazywały, że z przedłożonego orzeczenia o niepełnosprawności nie wynika, że choroba pracownika ma charakter przewlekły. Powyższej oceny nie zmienia wskazane orzeczenie TK bowiem odnosi się ono do wydawanych orzeczeń o niepełnosprawności a nie wymogu wynikającego z § 1 pkt 8 rozporządzenia. Powtórzyć należy, że uzasadnieniem obniżenia wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 21 ust. 2 ustawy o rehabilitacji jest między innymi udokumentowanie posiadania przez pracownika schorzenia w postaci przewlekłej choroby (...).

Sąd zauważa, że przedsiębiorca chcąc skorzystać z preferencji, w tym we wpłatach na PFRON, obowiązany jest zadbać o posiadanie dokumentacji uprawniającej do skorzystania z takiej preferencji. **W ocenie Sądu, w tym zakresie wystarczyło wystąpić do lekarza specjalisty o zaświadczenie czy też zwrócić się o do pracownika o przedstawienie stosownych dokumentów potwierdzających, że u pracownika stwierdzono chorobę, o której mowa w rozporządzeniu.** Zdaniem Sądu, pracodawca powinien zadbać o zgromadzenie dokumentów, które uprawniają go do obniżania wskaźnika zatrudniania osób niepełnosprawnych, również na wypadek ewentualnego postępowania, co do prawidłowości dokonywanych wpłat na PFRON.

Badając legalność zaskarżonej decyzji Sąd nie dopatrył się naruszenia przepisów prawa materialnego, ani przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd na podstawie art. 151 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325) oddalił skargę.